

JASMINE
WARGA

ДЖАСМІН
ВАРґА

MY
HEART

AND OTHER BLACK HOLES

МОЄ
СЕРЦЕ

Й ІНШІ ЧОРНІ ДІРИ

Харків

 Vivat
ВИДАВНИЦТВО

2019

УДК 821.111(73)
В18

Серія «Художня література»

Перекладено за виданням:
Warga, Jasmine. My Heart and Other Black Holes / Jasmine
Warga. — New York : Balzer + Bray, 2015. — 320 p.

Переклад з англійської *Юлії Костюк*

Дизайнер обкладинки *Рената Куртвелієва*

Пам'яті Ейдана Йоса Шапери,
який любив життя і навчив цього інших

Варга Дж.

В18 Моє серце й інші чорні діри / Джасмін Варга ; пер.
з англ. Ю. Костюк. — Х. : Віват, 2019. — 256 с. — (Серія
«Художня література», ISBN 978-966-942-826-4).

ISBN 978-966-982-040-2 (укр.)

ISBN 978-0-06-232467-2 (англ.)

Шістнадцятирічна Айзель вважає, що їй нема для чого жити далі: її покинула мати, батько скоїв щось жахливе, та ще й однокласники взяли на кпини. Дівчина вирішує померти. Айзель натрапляє на сайт «Тихий відхід». Там вона знайомиться з Романом — ідеальним партнером для втілення свого моторошного задуму. Крок за кроком вони наближаються до дати власної смерті. Але поступово дівчина усвідомлює, що не хоче вмирати. І тепер єдине її бажання — урятувати Романа й заохотити його жити.

УДК 821.111(73)

ISBN 978-966-942-826-4 (серія)

ISBN 978-966-982-040-2 (укр.)

ISBN 978-0-06-232467-2 (англ.)

© Jasmine Warga, 2015

© ТОВ «Видавництво «Віват»», ви-
дання українською мовою, 2019

ВІВТОРОК, 12 БЕРЕЗНЯ

Відбути справжню мандрівку — це не означає перелетіти до невідомого царства природи, це означає розжитися на інші очі.

Марсель Пруст (пер. з фр. Анатоль Перепадя)

Залишилося 26 днів

Музика, особливо класична, особливо Моцартів «Реквієм у ре-мінорі», має кінетичну енергію. Коли ви уважно вслухаєтеся, то відчуєте, як тремтить смичок над струнами скрипки, готовий от-от збурити звуки. Зрушити їх. І тільки-но звуки линуць повітрям, вони стикаються один з одним. Вони іскряться. Вони вибухають.

Я багато розмірковую про те, як воно — померати. Як звучить смерть? Чи я, наче ці звуки, вибухну, вивільнивши останній болючий зойк, і замовкну навіки? Чи, може, перетворюся на невловимий білий шум, помітний, тільки якщо уважно вслухатися?

Якби в мене не було фантазій про власну смерть, до них неодмінно призвела б робота у кол-центрі «Такерс Маркетинг Концептс». Їхнє щастя, що ці думки виникли раніше, тож юридична відповідальність «ТМК» не загрожує.

«Такерс Маркетинг Концептс» — компанія, що продає товари по телефону, розміщена в підвалі занедбаного торговельного центру, і всі інші працівники, здається, бачили занепад Римської імперії на власні очі. Рядами стоять сірі пластмасові столи, закуплені гуртом у «Костко», на

кожному — телефон і комп'ютер. Це місце пахне сумішшю плісняви й смаженої кави.

Просто зараз ми проводимо телефонне опитування для «Райських канікул». Їх цікавить, що саме люди у відпустці цінують більше: якість їжі й напоїв чи якість кімнат у готелі. Я набираю наступний у переліку номер: місіс Елена Джордж, яка мешкає на Малбері-стрит.

— Алло? — відповідає хрипкий жіночий голос.

— Добридень, місіс Джордж. Мене звуть Айзель. Я телефоную вам із «Такерс Маркетинг Концептс» на прохання «Райських канікул». Чи маєте хвилинку, щоб відповісти на кілька запитань? — Мені бракує щебетливої подачі колег. У «ТМК» я точно не працівник року.

— Я сто разів казала вам усім не телефонувати на цей номер, — відповідає місіс Джордж і кидає слухавку.

Можете втікати, місіс Джордж, але вам не сховатися. Я роблю позначку у своєму журналі дзвінків. Здається, її не цікавлять двотижневі канікули на Гаваях із короткостроковою орендою житла. Вибачайте, «Райські канікули».

Два дзвінки поспіль — досі заважке для мене завдання, тому повертаюся до комп'ютера. Єдиний плюс роботи — безкоштовний і необмежений доступ до інтернету. Запускаю браузер і заходжу на свій наразі улюблений сайт «Тихий відхід».

— Айзил! — гримає містер Палмер, мій начальник, який завжди спотворює моє ім'я. Я Айзель, а не Айзил, та йому байдуже. — Скільки разів я тобі казав не гратися за комп'ютером? — киває він на мій журнал викликів. — Тут досі безліч номерів.

Містер Палмер із тих людей, які могли б змінити своє життя на краще, однісінький раз відвідавши іншого перукаря. Зараз у нього стрижка «під горщик», яку зазвичай

носять довготелесі шестикласники. Я хочу сказати містерові Палмеру, що «їжачок» чудово підкреслив би лінію підборіддя, але, здається, в них із місіс Палмер усе гаразд, і гарячкові спроби змінитися для нього не на часі. Ні, не треба йому кризи середнього віку.

Це важко визнати, але я трохи заздрю містерові Палмеру. Йому можна допомогти, якщо він захоче. Кілька рухів ножицями — і як новенький. Мені ж ніщо не допоможе.

— Що? — запитує містер Палмер, упіймавши мій пильний погляд.

— У вас гарне волосся, — кажу я, крутячись на кріслі. Здається, я збрехала: у цій роботі є два плюси — безкоштовний доступ до інтернету і крісло, що крутиться.

— Га? — бурмоче він.

— У вас гарне волосся, — повторюю я. — Ви ніколи не думали підстригтися по-іншому?

— Знаєш, я пішов на ризик, коли взяв тебе на роботу. — Скрючений палець гойдається майже біля мого обличчя. — Кожна людина в цьому місті казала, що з тобою лише проблеми. Через твого... — він затинається і відводить очі.

«Через твого батька», — подумки закінчую речення. У роті з'являється давно знайомий металево-кислий присмак приниження. Моє життя можна чітко поділити на два періоди: до того, як тато потрапив у вечірні новини, і після. На мить уявляю цю розмову, якби моїм батьком була інша людина. Містер Палмер не говорив би зі мною як із безпритульним цуциком на смітнику. Хочеться вірити, що він набагато тактовніша людина, просто зі мною ніхто не морочить собі голову тактом. А тоді як грім серед ясного неба з'являється вона — думка, яку я намагаюся витравити зі свідомості. *«Усередині ти аніскілечки не кращій».*

Я притискаю підборіддя до грудей, намагаючись вигнати її.

— Вибачте, містере Палмер. Беруся до роботи.

Мій бос не відповідає, він мовчки дивиться на три величезні блискучі банери, які нещодавно з'явилися на задній стіні офісу. На них у різних позах завмер Браян Джексон: руки, схрещені на грудях; руки, переможно здійснені над головою; руки, притиснені до корпусу під час забігу. Ідеальну шкіру йому зробили у фотошопі, але світле волосся з попелястим відтінком і яскраво-блакитні очі не потребують редагування. Я проходила повз нього у шкільному коридорі й знаю, що ці литки справді настільки м'язисті. Внизу кожного величезного банера — червоний блок тексту: «Олімпієць із Ленгстона, штат Кентуккі».

На банері немає жодного слова про першого хлопця з Ленгстона, який майже потрапив на Олімпіаду. Але це не потрібно. Спостерігаючи за містером Палмером, який роздивляється банер, я розумію, що він думає про того хлопця — першого хлопця. Кожен, хто бачить мокре чоло і м'язисті литки Браяна Джексона, не може не згадати його старшого брата Тімоті Джексона. І кожен, хто бачить банер, а потім мене, вже точно подумає про Тімоті Джексона.

Зрештою містер Палмер відводить погляд від плаката й повертається до мене. Але глянути у вічі не може. Дивиться кудись над моєю головою і прокашлюється.

— Слухай, Айзил. Мабуть, краще тобі завтра не приходити. Може, візьмеш відгул?

Я впираюся ліктями в стіл, прагнучи розчинитися в сірому пластику, стати бездушною синтетичною сумішшю полімерів. Відчуваю, як під вагою тіла на

шкірі прокльовуються синці, і подумки мугикаю «Токату і фугу ре-мінор» Баха. Розум сповнюють темні й важкі звуки органа, і я уявляю, як його клавіші перешиковуються в драбину до безлюдної тихої місцини. Де немає «ТМК», немає містера Палмера, немає нікого й нічого.

Містеру Палмеру здається, що моє мовчання — вияв нерозуміння, а не абсолютного й цілковитого пригнічення. Він випростує руки поперед себе і викручує їх, наче під струменем води. Так, у більшості людей я викликаю бажання ретельно вимити руки.

— Ти, певно, чула, що завтра ми телефонуватимемо від імені міської ради Ленгстона, щоб залучити більше людей до акції на підтримку Браяна Джексона?

Голос містера Палмера ледь здригається, і він знову крадькома глипає на банер, так, наче зосереджене атлетичне обличчя Браяна Джексона якось додасть йому рішучості говорити далі.

Напевно, Браянова магія передається містерові Палмеру, бо до нього повертається голос.

— Цими вихідними Браян приїжджає з тренувальних зборів, і місто хоче влаштувати йому теплу зустріч. Я прекрасно знаю, що ти хотіла б допомогти, але хвилююся, що наші клієнти почуватимуться незручно, коли ти запрошуватимеш їх на акцію, через... гм... через твого батька і... — він стишує голос і говорить далі, затинаючись, тому я не розумію його слів. Це якась мішанина вибачень, пояснень і звинувачень.

Я докладаю зусиль, щоб не розреготатися. Щоб не думати, що я занадто огидна людям навіть для сфери продажів по телефону, зосереджуюся на тому, що містер Палмер використовує слово «клієнт». Люди, до яких ми щодня чіпляємося, вважають себе жертвами,